

Resolver

Ander werk van Marco Geldermans

Doolramen (roman, 2013)

Spiegelkinderen (gedichten, 2013)

Marco Geldermans

Resolver

ISBN: 9789402120295

Copyright © 2014 Marco Geldermans

Omslagfoto: Marco Geldermans

www.marcogeldermans.com

Inhoud

Ze heet Dilla	9
Tolrem	14
De ontbinding	16
Betty, Al & Jill	20
De Grayburns	25
Liften	31
Als het zomer is	36
Couple a	39
I fell in love with the waves	48
Schaduwen	52
Mist	60

Resolver	64
Kermis	69
Avond	73
Nieuwe maan	78
De droom	81
Gezocht: een trefzekere actuaris	85
Patch at work	89
Geen installateur nodig	93
De wind	97
De man die in slaap viel	101
Vorbijgangers	105
Verantwoording	111

Ze heet Dilla

De buurvrouw is zwanger. Vanmiddag zag ik hoe ze inparkeerde, vlak naast mijn auto. Een oude Renault 205. Kleur sneeuwwit. Ze rijdt goed.

Maar het duurde lang. Het ging moeizaam. Ze kwam moeizaam uit de auto. Na het uitstappen zette ze haar rechterhand in haar rechterzijde, strekte, boog naar achteren. Haar heup zwenkte zijwaarts. Ze zuchtte zichtbaar diep.

– een paar weken later –

De buurvrouw is bevallen. Tegen acht uur in de avond belt buurman aan.

‘Jij, jij bent de vader, jij.’ Het enige wat hij zegt.

Waarschijnlijk kijk ik alsof ik het in Keulen hoor donderen. Vlak daarna loopt hij weg.

De hele verdere avond boort buurman gaten in onze gezamenlijke muur.

’s Morgens vind ik een kaartje op de deurmat.

Er staat in vetgedrukte hoofdletters:

JIJ BENT DE VADER. JE HEBT HET MET MIJN VROUW GEDAAN! TOCH?

Vader? Ik? Als ik het goed begrijp en de buurman moet geloven, zou ik de vader zijn van de baby van de buurvrouw. De baby is een meisje. Gisteren zag ik de buurvrouw. Ze liep in slow motion een paar meter door haar achtertuin. Het was mooi weer voor de tijd van het jaar. Vanaf mijn balkon zag ik haar. Hoe ze haar baby wiegde in haar armen.

‘Ze heet Dilla.’ Ineens keek de buurvrouw omhoog. Onze blikken raakten elkaar.

‘Ze weegt zo weinig dat ik me haar gewicht niet eens kan herinneren,’ zei ze.

Ik zag haar kleine hoofdje, haar huidskleur, lichtbruin-roomblank. Ze keek de wereld in met donkerbruine ogen. Nu weet ik haar naam. Maar.

– ben ik de vader? –

Op het einde van een maandagmiddag. Er wordt aangebeld. Opnieuw is het de buurman.

‘Jij, jij, jullie hebben het met elkaar gedaan, je hebt haar, mijn vrouw genomen! Ja toch? Zeg het me! Zeg het me!’

Niet in staat ook maar iets te antwoorden, sta ik met de deurklink nog in mijn handen niets te doen. Ik kijk hem alleen maar aan.

‘Mag ik even binnenkomen?’ vraagt buurman.

In een flits zie ik wat er kan gebeuren. Eenmaal binnen, de deur dicht, is het heel goed mogelijk

dat hij me aanvalt, zijn grote klauwen van handen om mijn hals vouwt en me langzaam laat stikken. Of misschien begint hij gewoon te slaan. Zijn mokerharde knokkels in mijn gezicht. Bloed op de muur. Verschrikkelijk!

‘Ja,’ antwoord ik, ‘kom verder.’ Ben ik levensmoe? Ik wil me niet morsdood laten slaan. Blijkbaar besluit ik het een kans te geven.

Eenmaal boven zet de buurman zich verslagen op de bank. Na talloze seconden van stilzwijgen en voor zich uit staren, kijkt hij verschrikt op, vraagt me wie ik ben.

‘Pardon?’

‘Wat doet u in mijn huis?’ vraagt de buurman.

‘Ik woon hier,’ zeg ik. ‘Gaat het wel goed?’

‘U woont hier, zegt u? Bent u helemaal gek geworden!’ En dan gaat het allemaal nogal plotseling. De buurman staat op, haalt uit en raakt me vol op mijn neus.

Terwijl ik vloekend achteruitloop, haalt hij opnieuw uit, maar deze keer weer ik af. Zijn vuist